

1)

De lijzige lente het meisje
plantengallen larven in blauwhout
uitbarstingen van sprieten gras
onder knopschubben van tussen kieren
komen de mijten kevers aaltjes
en spreiden zich in de wind.
Over gestrekte stengels ontrolt het gebladerte
onderkoeld gemurmel geroep de tierende welige
parasieten boren plantencellen aan voor sap
sporen op een aardplaat
sleutelbloemen in een kring van rode klaver
waarin het meisje danst.

Regen kuilt de grond, doorweekt
de beken stromen voort
tot kolkende watermassa's
een gotisch bekken
kult van,
voer voor
bergt het bekken
meeuwen, vliespotigen
draadwier, broedbuidels
bergt het zoetebekken.
Het meisje op het water
ziet de kristallijnen de mineralen
de uitsluitende larven
en juffers met vliesvleugels
de kleine hoekige tang-libel
cirkelt hoog.
Hoger echoot het dal
zingt het meisje
spinselt ragfijn een visioen
van vuurwerk op water.

2)

in het dal

al zoet- al zuurbessenrood

grote zwarte bij zwartrode zandbij

in lage vlucht loom over lang gras.

Aan gene zijde van het bekken

dijk van hondsdrif

scherm van bloemen

nestelplaatsen.

fris onder wilgen

zoemen de oevers, de zon

het meisje

dartelt als een steltloper

slaat en rolt de muggen

van zich af.

het zoetebekken trekt haar

met geur van zin van tartend tasten

en zij, zij grijpt het water

valt voluit in het omarmende bekken

tussen vijverhonden, zwiervissen en dollende

kwaakdinger zwemt het meisje

met brede zomermond vol bessen

smerige modder aan haar voeten

zwemt het meisje

met oren vol draadwier

groene slierten om haar hals

blij en hard

koud van plezier zwemt ze

3)

Het water de weldaad, stuwend en sleurend
als een rivier die zich in landschap boort
en daalt tot onder de huid.

Zoveel ruimte moet bewaard worden als wanneer
tussen duim en wijsvinger
iets tegen het licht gehouden wordt.

Was niet het water, de aarde?
Was niet met een knal eerst de aarde
en later wij, toevallige lichamen met toevallig,
warmte?

Waren niet vogels altijd architect in de wolken?
Vlucht omhoog, loodrecht de muren en met een zwier, het dak
dan weer op dan af en nooit werd toekomst scheef gelegd.

Uit kraters komen wij steeds weer tevoorschijn
als schitterende sterren
Hoe wij de wereld naar ons toe denken

Wij achten ons heerser, slaan de aarde
om ons heen, beslapen het rivierbed, pompend

hijgend naar een hoogtepunt toe
strelen met geweld de velden kaal

bedekken al wat ademt met ijzige aanwezigheid.